

**Bir Kadının Yaşamından Yirmi Dört Saat
ve Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu**

Özgün Adı : *Vierundzwanzig Stunden Aus Dem Leben Einer Frau
& Brief Einer Unbekannten*

Stefan Zweig

Yayın Yönetmeni : Tuğçe Nida Sevin

Yayın Hazırlayan : Alican Saygı Ortanca, Selçuk Aylar

Kapak ve Sayfa Tasarımı : Aslıhan Kopuz

Kapak Görselleri : Shutterstock

1. Baskı, Şubat 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-96-5

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Veysel Lidar, 2016

© Yabancı Yayınları, 2018

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

STEFAN ZWEIG

*Bir Kadının Yaşamından
Yirmi Dört Saat
&
Bilinmeyen Bir Kadının
Mektubu*

Almanca Aslından Çeviren
Veysel Lidar

YABANCI

*Bir Kadının
Yaşamından Yirmi
Dört Saat*

Benim de savaştan on yıl önce bir vakitler kaldığım Riviera kıyısında yer alan küçük pansiyondaki masamızda, şiddetli ve beklenmedik, nefret söylemlerinin ve hakaretlerin üst üste gelmesiyle birdenbire kavgaya varan korkutucu bir tartışma başladı. Çoğu insanın hayal gücü kıttır. Kendilerine doğrudan dokunmayan, sivri uçları sert bir şekilde duyularına değmeyen şeyler onları neredeyse hiç ilgilendirmez fakat bir kere gözlerinin önünde gerçekleşen, duyularını harekete geçiren en küçük şey bile onlarda bir tutkuyu ateşler. İşte bu gibi durumlarda konuşmaya katıldıklarında kayıtsızlıklarının yerini münasebetsiz, ölçüsüz ve sert bir üslup alır.

İşte masamızda sessizce sohbet eden ve yüzeysel konulardan konuşup birbirlerine nükteler yapan ve çoğunlukla

yemek saatinden sonra dağılan medeni topluluğumuzda da böyle oldu: Alman çift amatörce fotoğraf çekmek için gezmeye, rahatına düşkün Danimarkalı adam sıkıcı balık avına, kibar İngiliz kadın kitaplarına, İtalyan çift hovardalık etmek için Monte Carlo'ya giderlerdi, bense tembellik etmek için bahçedeki sandalyeye geçerdim ya da iş yapardım. Fakat bu sefer hararetle tartışmadan dolayı hiçbirimiz masadan ayrılmadık ve ne zaman biri aniden yerinden doğrulup gitmek için hamle yapsa bu nazik ayrılma teşebbüsünü hoş karşılamıyor, bilakis yukarıda bahsettiğim öfke ve kinle bu teşebbüsü bir nevi kabalık olarak görüyorduk.

Küçük soframızı dağıtan bu olay doğrusu yeterince garipti. İçinde biz yedi kişinin konakladığı pansiyon dışarıdan bakıldığında müstakil bir villa gibi görünmekteydi –ah pencereden görülen kayalık kumsalın manzarası ne kadar da güzeldi– fakat aslında büyük Palas Hotel'in daha düşük bütçeli müşteriler için yaptırdığı ek binaydı ve ana binaya doğrudan bağlantılıydı. Bu nedenle biz yan binada konaklayanlar ana binada konaklayanlarla sürekli olarak birlikte yaşırdık. Bu otelde, tartıştığımız günden bir gün önce fevkalade bir skandal yaşanmıştı. Saat 12.20'deki öğle treniyle (bu detayı vermekten kendimi alıkoyamıyorum çünkü konunun kendisi için önemli olduğu kadar tartışmanın bu bölümü için de mühim) genç bir Fransız bey geldi ve sahile bakan deniz manzaralı bir oda tuttu ki bu şüphesiz onun varlıklı biri olduğu anlamına gelmekteydi. Fakat onu gizemli ve şüpheli kılan şey sadece gösterişsiz zarafeti

değil aksine hepimize sıradışı ve büsbütün sempatik gelen güzelliğiydi: Bir genç kızinkini andıran ince ve uzun yüzünün ortasındaki ipek gibi sarı bıyıkları şehvetli dudaklarını kaplıyor; açık tenli alnını yumuşak, kahverengi, dalgalı saçları süslüyor; yumuşak bakışlarıyla baktığı her yeri okşuyordu. Her şeyi yumuşak, sevgi dolu ve doğaldı. Her şeyden önce büyük butiklerin vitrinlerine yerleştirilen ve ideal erkek güzelliğini gösteren, pembe tenli, balmumundan yapılmış bastonlu zarif erkek figürlerini andırıyor; daha yakından bakıldığında ise bıraktığı kibirli intiba yok oluyordu, çünkü ondaki sevimlilik doğasından kaynaklanıyordu ki bu aslında nadiren görülen bir şeydir. Herkesi aynı anda kibirden uzak ve içten gelen bir samimiyetle selamlıyordu ve bulduğu her fırsatta sergilediği bu zarafete şahit olmak gerçekten hoştu. Ne zaman bir kadın vestiyere yönelse, o da hemen kadının mantosunu tutmak için yerinden kalkıyordu, her çocuğa arkadaşça bir bakış atıyor ya da nükteli sözler söylüyordu, iyi huylu ve mütevazı bir kişiliği olduğu kesindi. Kısacası, Tanrı'nın kutsadığı insanlardandı ve başkaları tarafından beğenilmek ona farklı bir güzellik katıyordu. Otelin çoğu yaşlı ve hasta müşterileri için onun varlığı adeta bir ihsandı; gencin muzafferane her teşebbüsünde, kolaylığın ve yaşamın tazeliğinin tesiri tıpkı bir zarafet gibi insanlara dağılıyordu ve ondan, kimse için karşı koyamayacağı bir sempati yayılıyordu. Otele gelişinden iki saat sonra, Lyonlu keyfine düşkün ve şişman fabrikatörün on iki yaşındaki kızı Annette ve on üç

yaşındaki kızı Blanche’la çoktan tenis oynamıştı ve kızların annesi, zarif, hassas ve içine kapanık Bayan Henriette, henüz evlilik çağına gelmemiş kızlarının bilinçsizce yabancı gençle flörtleşmelerini gülümseyerek izlemişti. Akşam, delikanlı bizi satranç masasında bir saat kadar izledi, ara sıra mütevazı bir tavırla hoş bir-iki anekdot anlattı; daha sonra genç adam, kocası her zamanki gibi bir iş arkadaşıyla domino oynarken Bayan Henriette ile teras boyunca gezindi; akşamın ilerleyen vakitlerinde delikanlıyı otelin sekreteriyle büronun loş ışığında samimi bir şekilde sohbet ederken gördüm. Ertesi sabah Danimarkalı arkadaşımın balık tutmaya gitti ve ona bu konudaki şaşırtıcı hünerini gösterdi, Lyonlu fabrikatörle politika üzerine uzun bir süre sohbet etti ve ona da bu vesileyle iyi bir sohbet arkadaşı olduğunu kanıtladı, öyle ki şişman adamın kahkahaları, sahile vurdukça çatlayan dalgaların sesini bastırıyordu. Yemekten sonra –durumun anlaşılması için zamanı nasıl geçirdiğini ayrıntılı olarak aktarmam gerek– bir saat Bayan Henriette’le bahçede baş başa kahve içtiler, tekrar onun kızlarıyla tenis oynadı, Alman çiftle büyük salonda sohbet etti. Onunla, saat altıda bir mektup postalamak üzere gittiğim garda karşılaştık. Yanıma hızlı adımlarla geldi ve sanki özür dilemesi gerekiyormuş gibi, kendisinin aniden çağrıldığını fakat iki gün sonra geri döneceğini söyledi. Akşam yemek salonunda onun yokluğu gerçekten hissediliyordu fakat bu yokluk sadece bedenlen aramızda olmayışından kaynaklanıyordu, zira tüm masalarda sadece

onun hakkında konuşuluyor ve rahat, neşeli yaşam tarzı övülüyordu. Gece, saat on bire doğru açık pencereden aniden, bahçeden gelen ve karşı otelde yaşanan hareketliliği bildiren endişeli haykırırları ve bağırtıları duyduğumda odamda oturmuş bir kitabı çalışıyordum. Merak ettiğim için değil daha çok rahatsız olduğum için hemen elli adımda karşı tarafa geçtim ve müşterilerle otel çalışanlarını telaşlı bir koşuşturmacanın içinde buldum. Bayan Henriette, eşi âdeti olduğu üzere Namur’lu arkadaşıyla domino oynarken, her akşamki sahil boyu gezisine çıkmış ancak henüz dönmemiştir ve bu nedenle kadının başına kötü bir kazanın gelmiş olmasından endişe ediliyordu. Keyfine düşkün ve hantal fabrikatör, mizacının aksine bir boğa gibi sürekli sahil boyunca koşuyordu ve telaştan çatlama sesiyle gecenin içine bağırtıyordu: “Henriette! Henriette!” Sesi, ölümcül bir yara alan, ürkek, ilkel hayvanların haykırırlarını andırıyordu. Garsonlar ve diğer çalışanlar aceleyle merdivenlerden inip çıkıyorlardı, müşteriler uyandırıldı ve jandarmaya telefon edildi. Tüm bu kargaşanın ortasında sendeleyeyen ve ağır ağır yürüyen, yeleşimin önü daima açık olan bu şişman adam, gecenin içine delice “Henriette! Henriette!” diye bağırtıyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. Bu esnada yukarıda uyuyan çocuklar uyandı ve üstlerindeki yatak kıyafetleriyle pencereden aşağıya doğru annelerine seslendiler. Babaları onları sakinleştirmek için hemen yukarıya, yanlarına çıktı.

Ve işte bundan sonra kelimelerle anlatılması imkânsız,

korkunç bir şey oldu; zira şiddetle dolmuş doğa, taşkınlık anlarında insanoğlunun duruşuna öylesine trajik bir görünüm katar ki, bunu ne bir resim ne de bir kelime, çakan bir şimşek gibi yansıtabilir. Aniden, şişman ve iriyarı adam, gıcırdayan merdivenlerden tamamen değişmiş, oldukça yorgun ve çok sert bir yüz ifadesiyle indi. Elinde bir mektup vardı. Otel çalışanlarının şefine gayet anlaşılır bir ses tonuyla, “Herkesi geri çağırın!” dedi. “Tüm insanları geri çağırın, aramalarına gerek kalmadı. Karım beni terk etti.”

Ölümcül bir yara almış olan bu adamın hali öylesine haraptı ki çevresini saran meraklı kalabalık birden korku, mahcubiyet, şaşkınlık içinde dağıldı. Kalan son gücüyle kalktı, kimseye bakmadan önümüzden geçti ve okuma odasına girip ışığı kapattı. Sonra iri ve cüsseli bedenini koltuğa bırakışı ve daha önce hiç ağlamamış bir adamın ilk kez ağlamasıyla ortaya çıkan vahşi, hayvani hıçkırıkları duyuldu. Ve bu dehşetli acı hepimizin üzerinde, hatta en duyarsız olanımızda bile sersemletici bir tesir bıraktı. Garsonlardan, merakla ortada dolaşan müşterilerden hiçbiri gülmeye ya da tam tersi üzüntüsünü dile getirmeye cüret edemiyordu. Tek kelime etmeden, hepimiz sırayla bu duygu patlamasının paramparça ettiği mahcup bireyler olarak odalarımıza çekildik ve bu esnada binadaki herkes fısıldaşır, alçak sesle konuşur, mırıldanırken, acının perişan ettiği, derbeder insan müsveddesi karanlık odada hüngür hüngür ağlıyor, hıçkırıklarla titriyordu. Gözlerimizin ve duyularımızın önünde bir şimşek hızıyla gerçekleşen bu

olayın, can sıkıntısına ve kaygısızca vakit öldürmeye alışık bizler için ne denli sarsıcı olduğunu anlamak güç değildir. Sonrasında masamızda patlak veren ve kavga sınırına dayanan şiddetli tartışmanın çıkış nedeni bu şaşırtıcı olay olmakla birlikte, asıl neden hayata bakışları birbirlerine zıt olan bu öfkeli kişilerin düşmanca tartışmalarıydı. Manen yıkılmış kocanın baygınlık verici bir öfke ânında buruştu-rup rastgele fırlattığı mektubu okuyan bir hizmetçi kızın gevezeliği yüzünden Bayan Henriette'in yalnız olmadığı, aksine Fransız gençle (o anda bu gence duyulan sempati birden kayboldu) anlaşarak kaçtığı anlaşılmıştı. Şimdi, ilk bakışta bu küçük Madam Bovary'nin, şişman ve taşralı kocasını, şık ve genç bir delikanlı için terk etmesi anlaşılır ve olağan gelebilir. Ama burada kalan herkesi asıl şaşırtan şey; ne fabrikatörün ne onun kızlarının ne de Bayan Henriette'in daha önce bu Lovelace'i görmüş olmalarıydı, yani terasta gerçekleşen iki saatlik sohbetin ve bahçede kahve içerken vuku bulan bir saatlik ahbablığın, otuz üç yaşındaki iffetli bir kadının yoldan çıkması, eşini ve iki çocuğunu gece vakti terk etmesi ve hiç tanımadığı genç bir delikanlının körü körüne peşine takılıp gitmesi için yeterli olmasıydı. Açık seçik ortada olan bu olayla ilgili, masamızdaki herkes, bunun alçakça bir aldatma ve âşık çiftin fırsatçı bir manevrası olduğu konusunda hemfikirdi. Bayan Henriette'in bu genç adamla uzun zamandır gizli bir ilişkisi olduğu ve bu kadın avcısının da sadece kaçışlarının son detaylarını belirlemek için buraya geldiği kesindi, çünkü

onlara göre, namuslu bir kadının sadece üç saatlik bir ahbablıkla, karşıdan gelen ilk işaretle, bu kadar kolayca bir erkeğin peşine düşmesi imkânsızdı. O anda farklı bir görüşte olmaktan keyif alıyordum ve kadın açısından başka bir ihtimali, hayal kırıklığına uğramış ve sıkıcı bir evliliğe sahip kadının, enerjik adımlar atmaya heveslenebileceğini, kendisini içten içe buna hazırlamış olabileceğini savundum. Benim beklenmedik muhalefetim karşısında herkes tartışmaya katıldı; Alman ve İtalyan çiftlerin, ilk görüşte aşkın bir saçmalık ve roman fantezilerinden kalma bir tatsızlık olduğunu aşağılayarak dile getirmeleriyle tartışma yeniden canlandı.

Şimdi masamızda gerçekleşen bu ateşli tartışmanın tüm detaylarından burada bahsetmenin gereği yok, çünkü yalnızca *table d'hote* profesyonelleri zeki ve hazırcevaptır, yemek yerken yapılan tartışmalarına hepsi sıkıcıdır. Tartışmamızın neden ani bir şekilde hakarete varan bir boyuta ulaştığını açıklamak da zor, öyle sanıyorum ki her iki koca da kendi eşlerinin böyle sığ ve tehlikeli bir düşünceye kapılmayacaklarını bilmek istediler. Benim görüşlerime itiraz edecek geçerli bir argüman bulamadılar ve sadece bekâr bir erkeğin, kadın ruhunun tesadüfi ve alelade yöntemlerle fethedilebileceği görüşünde olabileceğini söylediler. Bu lafların üzerine sinirlenmeye başlamıştım ki sözü Alman kadın alarak, çokbilmiş bir tavırla, gerçek hanımefendiler ve Bayan Henriette gibi “ruhunda orospuluk olanlar” olmak üzere iki tür kadın

olduğunu söyledi. İşte bu noktada tahammülüm kalmadı ve saldırıya geçtim. Bu olayda açıkça gözlemlenen, bir kadının yaşamının bazı anlarında, arzu ve isteklerinin dışındaki esrarengiz güçlere teslim olabileceği gerçeğinin reddedilmesinin altında, insanın kendi içgüdülerinden ve yaradılışından gelen şeytani dürtülerden korkmasının yattığını ve bazı insanların kendilerini, “kolay baştan çıkarılabilen”lerden daha güçlü, daha ahlaklı ve daha temiz addetmekten zevk aldıklarını söyledim. Ben kişisel olarak, bir kadının içgüdülerine uymasını ve tutkularını takip etmesini, toplumun alışık olduğu şekliyle, kocasını gözü kapalı onun kollarındayken aldatmasına göre daha samimi bulduğumu belirttim. Aşağı yukarı böyle söylemişim ve onlar konuşmalarında zavallı Bayan Henriette’e ne kadar saldırıyorlarsa ben de o denli bir özveriyle onu savunuyordum (aslında kendi duygularımdan fazla reaksiyon gösteriyordum). Benim heyecanım – öğrenci tabiriyle– her iki çifti de alt etmişti ve onlar artık uyumu aksayan fakat birbirlerinden güç alan bir dörtlü olarak üzerime geliyorlardı; bu esnada yaşlı Danimarkalı adamsa babacan bir ifadeyle ve sanki futbol maçlarının elinde kronometreyle bekleyen hakemleri gibi, kemikli parmaklarının ucuyla masaya vurarak “Gentlemen, please,”* diyordu. Fakat onun bu uyarısı sadece bir anlık bir sessizlik sağlıyordu. Masadaki adamlardan biri tam üç kez sinirden kıpkırmızı bir suratla masadan fırlamış

* (İng.) “Beyler, lütfen.” –*çn*

ve karısının bin bir zahmetle kendisini sakinleştirmesinden sonra dönmüştü. Kısacası tartışmamız bir on-on beş dakika daha sürse fiziki bir kavgayla sonlanacaktı, neyse ki Bayan C., konuşmanın tesiriyle dalgalar gibi köpüren heyecanımızı yatıştırdı.

Beyaz saçlı, nazik ve yaşlı bir İngiliz olan Bayan C., masamızın seçilmemiş fahri başkanıydı. Bayan C., koltuğunda daima dimdik oturan, çevresindeki herkese eşit davranan, az konuşup karşısındakini çok iyi dinleyen ve doğal görünümüyle iyilik sunan bir kadındı: aristokratik varlığıyla insana sükûnet ve huzur verirdi. Hepimize aynı derecede yakınlık gösterse de genelde mesafesini korur, bize fazla sokulmaz, tek başına olmayı yeğlerdi: Genellikle elinde kitaplarıyla bahçede otururdu, bazen piyano çalar ve nadiren insanların arasına karışır ya da hararetli bir tartışmaya katılırdı. Varlığı pek fark edilmese de üzerimizde tuhaf bir tahakkümü vardı. Öyle ki; konuşmamıza ilk kez müdahil olduğunda, yüksek sesle konuştuğumuzu ve kendimize hâkim olamadığımızı düşünerek üzüntüye kapıldık.

Bayan C., Alman adamın sert bir şekilde masadan kalkıp sakinleşerek tekrar oturduğu öfkeli sessizlik anlarının birinden yararlanmıştı. Beklenmedik bir anda açık ve gri gözlerini kaldırdı ve kararsızlıkla bir an bana baktı. Daha sonra tarafsız bir kesinlikle meseleyi kendi zihninde ele aldı.

“Eğer sizi doğru anladıysam, siz, Bayan Henriette’in, bir kadının aniden atıldığı bir macerada suçsuz olabileceğini,

bazı kadınların kendileri için bir saat önce imkânsız gibi görünen bir eylemi gerçekleştirebileceklerini ve bundan dolayı suçlanamayacaklarını düşünüyorsunuz, yanılıyor muyum?”

“Tam olarak böyle düşünüyorum hanımefendi.”

“Şayet böyle olsaydı tüm ahlâki değerler anlamlarını yitirdi ve ahlâk kurallarını çiğnemek için haklı gerekçeler ortaya atılırdı. Eğer siz de Fransızların dediği gibi *crime passionnel*'in* suç olmadığını düşünüyorsanız, o halde devlet mahkemelerine ne gerek var? İşlenen her suça bir tutku kılıfı aramak ve bu tutkuya mazeret olarak sığınmak çok iyi niyetli bir tutum gibi görünmüyor,” dedi ve gülerek, “oyşa siz çok iyi niyetlisiniz,” diye ekledi.

Sözlerindeki açıklık ve aynı zamanda neşeli ton bana oldukça iyi geldi ve istemsizce onun üslubunu taklit ederek ben de yarı şaka yarı ciddi karşılık verdim: “Devlet mahkemeleri bu gibi konuları elbette benden farklı ele alıyor; onlar vazifelerini yerine getiriyorlar, tüm ahlaki kuralları ve gelenekleri acımasızca koruyorlar, bu da onları, affetmek yerine yargılamaya zorluyor. Birey olarak ben neden savcı rolünü üstlenmek zorunda olduğumu anlamıyorum; daha ziyade avukat olmayı yeğlerim. Kişisel olarak ben insanları yönetmek, düzene sokmak yerine onları anlamaktan daha büyük bir sevinç duyarım.”

Bayan C. açık ve gri gözleriyle bir an bana baktı ve durakladı. O anda beni tam olarak anlamamış olabileceğin-

* (Fr.) “Tutku suçları.” –çn

den korktum ve kendimi az evvel söylediklerimi İngilizce olarak tekrar etmeye hazırladım. Fakat sanki sınavdaymışız gibi tuhaf bir ciddiyetle sorularını yöneltmeye devam etti:

“Siz, bir kadının kocasını ve iki çocuğunu terk ederek, daha önce tanımadığı ve üstelik kendisinin sevgisine layık olup olmadığını bilmediği herhangi bir adamın peşinden gitmesini aşağılık ya da çirkin bir davranış olarak görmüyor musunuz yani? Siz, pek de genç sayılamayacak ve hiç olmazsa çocukları için kendi nefisini terbiye etmiş olması gereken bir kadının, bu gibi düşüncesiz ve hafifmeşrep bir davranışını gerçekten bağışlayabilir misiniz?”

“Tekrarlıyorum hanımefendi, bu durum hakkında hüküm vermekten ya da birini mahkûm etmekten imtina ediyorum,” diyerek ısrar ettim. “Sizin önünüzde az evvelki yorumlarımda biraz abartıya kaçtığımı gönül rahatlığıyla kabul edebilirim; şüphesiz şu zavallı Bayan Henriette bir kahraman, bir maceracı ruh ya da en azından bir *grande amoureuse** değil. Kendisini tanıdığım kadarıyla bana, ortalama, zayıf bir kadın gibi görünürdü. Bu nedenle kendisine arzularının peşinden gittiği için az da olsa saygım var fakat kendisi için daha çok üzüntü duyuyorum, çünkü bugün değilse de yarın derin bir kedere gark olacak. Şüphesiz bu işte çok aceleci davrandığı için onu aptal olarak niteleyebiliriz fakat asla alçak ve adi olduğunu söyleyemeyiz ve ben geçmişte olduğu gibi şimdi

* (Fr.) Tutkulu kadın. -çn

de insanların bu zavallı, bedbaht kadını yargılama hakkı taşıdığına inanmıyorum.”

“Yani siz hâlâ ona aynı saygıyı duyuyor ve aynı değeri veriyor musunuz? Önceki gün beraber vakit geçirdiğiniz namuslu kadınla, dün tanımadığı bir adamın peşinden giden kadın arasında bir fark görmüyor musunuz?”

“Hem de hiç. En küçük bir fark bile görmüyorum.”

“Is that so?”* İstemsizce ağızından bu İngilizce kelimeler çıktı; anlaşılan tüm bu konuşmalar onu enteresan bir şekilde meşgul etmişti. Düşüncelere daldıktan sonra bir an soru soracaktı gibi bakışlarını bana dikti.

“Varsayalım ki yarın Madam Henriette’le, birlikte kaçtığı o genç adamın kolundayken Nice’te karşılaştınız, yine ona selam verir miydiniz?”

“Elbette.”

“Ve konuşurdunuz da?”

“Elbette.”

“Peki siz... şayet siz... şayet siz evli olsaydınız, böyle bir kadını eşinizle sanki hiçbir şey olmamış gibi tanıştırır mıydınız?”

“Elbette.”

“Would you really?”** diyerek yine İngilizce konuşmuştu inanmaz ve şaşkın bir ifadeyle.

“Surely I would,”*** diye cevap verdim ben de istemsizce İngilizce olarak.

* (İng.) “Öyle mi?” –çn

** (İng.) “Gerçekten mi?” –çn

*** (İng.) “Gayet tabii.” –çn